správnosti a účelnosti nařízení, normou tou chráněného. Skutečná nemožnost uposlechnouti nařízení nebyla pak obžalovaným tvrzena, ani odvolacím soudem lichevním předpokládána. Přihlížeti však ku cenám nabývacím, je přípustno jen s hlediska skutkové podstaty přímého předražování ve smyslu § 20 čís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. a § 7 zák.ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — dle § 6 čís. 3 lit. c) zák. posléze citovaného může současně dojíti ku stihání pro překročení maximální ceny i pro předražování — a i tu arci jen s tím omezením, že předražený nákup nemůže dojíti zřetele a nezbavuje zodpovědnosti. S hlediska § 6 však ani nákladů nabývacích dbáno býti nemůže; nepřipouští toho ani doslov ani účel zákona, jak patrno z vládní předlohy jeho (tisk č. 1548/19), dle níž zmíněné ustanovení má umožňovati rychlé a účinné stíhání překročování maximálních cen, zejména urychleným řízením mandatním, aniž se tím prejudikuje řízení soudnímu, jež se provede samostatně; důvodová zpráva právního výboru Národního shromáždění (tisk 1697/19) o zmíněném vládním návrhu pak, objasňujíc příčiny novoty, záležející v přikázání správních přestupků přednostům lidových soudů lichevních, poukazuje na to, že v řízení před řádnými soudy bylo nutno dovozovati pokud se týče vyšetřovati náklady pořizovací, z čehož a contrario nutně plyne, že v řízení o přestupcích, kdysi správních a nyní rovněž soudům přikázaných, námitka nákladů nabývacích místa nemá.

Čís. 395.

Smilstvem ve smyslu § 129 lit. b) tr. zák. jest každé bezprávné použití těla, třebas oděného, jiné osoby téhož pohlaví k předsevzetí úkonů, jimiž mají býti ukojeny chtíče.

(Rozh. ze dne 12. března 1921, Kr II 265/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 18. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem smilstva proti přirozenosti podle § 129 lit. b) tr. zák.

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný dal se koncem února 1920 večer v B. na ulici do řeči s neznámým jemu Aloisem Sch., že za řeči přehodil přes něj svůj široký plášť, líbal ho a sahal mu po přirození, pak (ježto náhodou knoflík u kalhot byl otevřen) i na holé přirození, až se mu hoch vytrhl a utekl. V téže době připojil se obžalovaný na ulici k neznámému jemu 15letému Rudolfu K-ovi a smluvil s ním dostaveníčko. Za několik dní po té večer potkal se s hochem, zavěsil se mu pod paždí, počal ho líbati a pozval ho na druhý večer na starý hřbitov. Tam mu pak sahal přes kalhoty na přirození, líbal ho a tlačil se na něho jako na ženu. Když se hoch tázal, proč to dělá, řekl obžalovaný, že je to jedno, jestli to dělá s děvčetem nebo sám, nebo s chlapcem, že on četl knížky, že se v tom již vyzná; co že mají dělat ti chudáci vojáci, kteří v poli nemají žádného děvčete. Zmateční stížnost obžalovaného, uplatňující s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., že pouhý dotek cizího údu pohlavního

není ještě zločinem smilstva ve smyslu § 129 I b) tr. zák., není odůvodněna. Zákon neurčuje sice v § 129 pojem »smilstva«, tento vychází však na jevo ze srovnání s předchozím § 128 tr. zák. V tomto místě zákona nemluví se o uspokojení pohlavního pudu, nýbrž jen o »ukojení chtíče« a stačí k založení skutkové podstaty zločinu zprznění »pohlavní zneužití«, pod kterým rozuměti dlužno každé bezprávné použití těla jiné osoby k předsevzetí úkonů pudu pohlavního. Poněvadž pak v § 128 tr. z. poukazuje se na § 129 I b) tr. zák. takto: »Kdo z n e u ž i j e p o h l a v n ě (scilicet osoby v § 128 míněné) k u k o j e n í s v ý c h c h t í č ů ... dopouští se, nezakládá-li t o t o jednání zločin dle § 129 I b) tr. zák. zločinu zprznění ....«, dlužno pojem »smilstva« vykládati v naznačeném právě smyslu. Tomu nasvědčuje i dějinný vývoj tohoto pojmu. Ve dvorním dekretu ze dne 26. června 1844, čís. 4413, sb. z. s. čís. 816 se praví, že výraz »smilstvo« dlužno pojímati v jeho přirozeném významu. Dle tohoto významu zahrnuje však smilstvo v sobě každé, smyslnosti sloužící, meze mravů a slušnosti překročující pohlavní zneužití těla jiné osoby. V důsledku toho nemusí smilné úkony býti nutně předsevzaty na nahých částech těla osoby téhož pohlaví, nýbrž stačí i když se tak stalo na těle oděném. Při tomto právním pojetí nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že zjištěné jednání obžalovaného vrcholící v tom, že hochy líbal, na ně se tlačil a jim sahal na přirození, naplňuje zcela pojem pohlavního zneužití těchto osob téhož pohlaví a tudíž pojem smilstva proti přirozenosti dle § 129 I b) tr. zák. Dle zjištění rozsudku nelze však pochybovati ani o zlém úmyslu obžalovaného. Tento nesměřuje k uspokojení pudu pohlavního, nýbrž k ukojení uhtíče. K opodstatnění tohoto zákonného požadavku postačí pak již pouhé podráždění nebo stupňování smyslného pudu. Že obžalovanému šlo o ukojení jeho chtíče, tomu nasvědčuje celé jeho počínání, že, jak rozsudek zjišťuje, chytal hochy po ulicích, lákal je na místa pokud možno osamělá, že se k nim choval způsobem shora vylíčeným, a zejména též slova k Rudolfu K-ovi pronesená, že je to jedno, zda to dělá s děvčetem nebo s chlapcem.

Čís. 396.

Trestnost pokusu jest vyloučena jen tehdy, byl-li podniknut prostředkem zcela a bezvýjimečně, tedy za všech okolností (in abstracto) nezpůsobilým.

(Rozh. ze dne 12. března 1921, Kr II 381/20.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 22. listopadu 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu dle §§ 8, 197, 200, 201 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Trestnost pokusu jest dle § 8 tr. zák. a contr. vyloučena jen tenkráte, když pokus podniknut byl prostředkem zcela a bezvýjimečně, tedy za kaž-